

Arrest

nr. 205 099 van 8 juni 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330/box 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 17 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN OVERDIJN en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 oktober 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.10.2017 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor A.A.,A. (...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 16.11.2017 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde, medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in land van herkomst of verblijf, Libanon.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).“

1.3. Op 21 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 15.06.2017 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 16.06.2017. Betrokkene werd echter opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.“

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissing van 21 november 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het beginsel van behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op een schending van haar rechten van verdediging.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"In wat, DVZ verklaart de 9ter aanvraag ongegrond, beschouwend dat de nodige behandelingen beschikbaar en toegankelijk zou zijn

Terwijl de elementen van het dossier tonen niet aan dat de behandelingen in Libanon beschikbaar en toegankelijk zou zijn en er is een schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Dat DVZ heeft niet rekening gehouden met alle de elementen van het dossier, heeft niet het dossier correct klaargemaakt, en er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur, in de tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende en adequaat gemotiveerd is, er is motivering door verwijzing en dat er is bijgevolg een schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van artikel 62 van de wet van de 15 december 1980.

Dat DVZ en zijn arts manifeste appreciatiefouten heeft gepleegd.

DVZ en de arst zijn van mening dat de verzoeker in zijn land van herkomst kan genezen worden.

Het is niet betwist dat Mijnheer door een gevaarlijke ziekte getroffen is en dat hij een levensgevaar loopt in geval van afwezigheid van medische behandelingen.

Het moet eert onderlijnen worden dat het niet met de specifieke profiel van de verzoeker rekening gehouden werd.

Immers, is Mijnheer afkomstig uit Libanon maar heeft niet het nationaliteit ervan.

Hij is van Palestijnse origine, was in vluchtkamp geboren.

De klassieke sociale stelsel van Lebanon is niet van toepassing voor hem rekening houdend met zijn origine, en de afwezigheid van nationaliteit.

Bijgevolg zonder rekening houdend met dergelijke profiel is het advies niet nuttig voor het nemen van dé bestreden beslissing.

Er is aldus een schending van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, in de mate dat de bestreden beslissing niet correct klaargemaakt is en in de mate dat het bestuur niet rekening gehouden heeft met alle de elementen van het dossier.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Meer is er ook een schending van het artikel 9ter in de mate dat de arts en DVZ moeten nakijken of de behandeling beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst zijn.

Die missie werd niet vervuld en de bestreden beslissing moet vernietigd worden. De arts gaat verder en beschouwt dat de anderen behandelingen beschikbaar en toegankelijk in Armenië zou zijn.

Er is echter een schending van het artikel 9ter.

Betreffende toegankelijkheid en beschikbaarheid

Laten we herinneren dat de Arts van het DVZ niet heeft opgemerkt dat de verzoekster altijd aan kanker van het de borst lijdt, zodanig dat zijn onderzoek wat de toegankelijkheid en aan de beschikbaarheid betreft slechts onvoldoende kan zijn.

Het is voorts nodig om eraan te herinneren dat artikel 9ter §1 alinéa 4 bepaalt dat:

"De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigenschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft" µDe Raad heeft deze beschikking geïnterpreteerde op de volgende manier, in zijn arrest n°50.1471:

« 4.2.2. Il ressort des travaux préparatoires de la loi du 15 septembre 2006 ayant inséré l'article 9 ter précité dans la loi du 15 décembre 1980, que le « traitement adéquat » mentionné dans cette disposition vise « un traitement approprié et suffisamment accessible dans le pays d'origine ou de séjour », et que

l'examen de cette question doit se faire « au cas par cas, en tenant compte de la situation individuelle du demandeur » (Projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, Exposé des motifs, Doc. pari., Ch. repr., sess. ord. 2005-2006, n° 2478/01, p.35 ; voir également : Rapport, Doc. pari., Ch. repr., sess. ord. 2005-2006, n° 2478/08, p.9). ! Il en résulte que pour être « adéquats » au sens de l'article 9 ter précité, les traitements existant dans le pays d'origine ou de résidence du demandeur doivent être non seulement « appropriés » à la pathologie concernée, mais également « suffisamment accessibles » à l'intéressé dont la situation individuelle doit être prise en compte lors de l'examen de la demande. »

Aldus om hun beslissing te motiveren aanraden DVZ en de arts kunnen geen algemene beweringen op de gezondheidssituatie ertoe zich beperken met het betrokken land.

Zij moeten de persoonlijke situatie van de eiser in overweging nemen.

In casu heeft de arts aanraden niet met deze rechtspraak, zowel op het niveau van de beschikbaarheid van de zorgen en de geneesmiddelen rekening gehouden als van de toegankelijkheid van de zorgen.

Voorts betreft het dat de bronnen waar op zich de arts baseert niet het mogelijk maken om tot de beschikbaarheid of de toegankelijkheid behandelingen in kwestie af te sluiten.

Hij heeft evenmin niet met de documenten rekening gehouden die bij aanvraag worden gevoegd, en die de onmogelijkheid van toegang tot de vereiste behandelingen bewezen.

Betreffende beschikbaarheid

DVZ verwijst naar een document van MedCOI om te besluiten dat de zorg beschikbaar zou zijn.

Het moet onderlijnend worden dat dergelijke informatie niet toevoegt aan het advies van de arts.

Het is totaal onmogelijk om dergelijke informatie na te kijken en er is bijgevolg een schending van de verdedigingsrechten van de verzoekers.

Immers hoe kunnen ze dergelijke informatie of ze niet in bijlage van het advies toevoegen ?

Het is totaal onmogelijk en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Meer moet het nog onderlijnend worden dat het bestuur en de arts de akten door verwijzing gemotiveerd heeft.

De Rade van Staat heeft beschouwd op basis van een analyse van de wet van de 19 juli 1991 dat dergelijke motivering in principe verbod is.

De rechtsleer heeft op basis van een analyse van de rechtspraak de voorwaarden gevonden om een dergelijke motievering adequaat te beschouwen :

"(...) il faut encore ajouter que la motivation par référence est interdite, sauf si les conditions suivantes sont réunies : \ —le document auquel il est référé existe et est motivé en la forme, répondant, dès lors, lui-même, aux exigences de la loi du 29 juillet 1991¹⁷ ; i ! — le document auquel il est référé est connu du destinataire, au plus tard lors de la notification de l'acte, étant entendu que le document peut être annexé à l'acte lors de sa notification ; — / 'auteur de la décision doit avoir fait sien le contenu du document auquel il est référé » (RENDERS, (D.), Le point sur la motivation formelle de l'acte administratif unilatéral, <http://www.avcb-vsgb.be/documents/documents/fiscalite/motivation-formelle-acte-administratif-renders.pdf>)

n de mate dat de arts naar verschillende documenten verwijst zijn de verschillende genoemde voorwaarden van toepassing.

Echter moet het vaststellend worden dat de documenten die door de arts werd gebruikt niet aan de verzoeker in kennis gebracht wordt.

Het bestuur had nooit de documenten doorgestuurd of deze documenten niet aan de medische advies werden toegevoegd.

Een van de voorwaarden werden ni

et eerbiedigt en we moeten vaststellen dat we een onwettige motievering door verwijzing hebben.

Dergelijke motievering is illegaal en schendt het artikel 3 van de wet van de 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, in de mate dat de motievering niet adequaat is.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Het moet nog onderlijnend worden dat de arts heeft vastgesteld dat een van de medicament niet beschikbaar is in Libanon terwijl dit behandeling nodig is voor de verzoeker.

Aldus heeft de arts vastgesteld dat een nodige behandeling voor de verzoeker niet beschikbaar ! is in zijn land van herkomst, en dat hij een gevaar voor zijn leven loopt in geval van terugkeer 1 in zijn land van herkomst.

Er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur, : in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht en van het artikel 9ter van de wet van de 15 december 1980.

Rekening houdend met het belang van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van dergelijke behandelingen moeten we vaststellen dat het artikel 9ter geschonden is.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Betreffende toegankelijkheid

Na een theoretische redenering is de arst van DVZ van mening dat de verschillende zorgen : toegankelijk zou zijn.

De arts is van mening dat de toegankelijkheid niet vergelijkbaar moet zijn met deze van België.

Het moet herhaald worden dat de rechtspraak van de Raad en het E.H.R.M. (Arrest Paposhvili T/ België) spreken van een werkelijk toezicht van toegankelijkheid.

Het moet echter vaststellen dat dergelijke contrôle niet werd gemaakt door het bestuur, de informatie en de redenering van het bestuur algemeen blijft, en toont geen echt toegankelijkheid aan.

Hij verwijst naar verschillende linken:

- <https://www.medcoi.eu/Source/Detail/9884>
- Interne linken van het bestuur.
- <https://www.medcoi.eu/Source/Detail/9884> en Interne linken van het bestuur.

Dergelijke link leidt tot een pagina die niet.... Toegankelijk is voor de algemeen publiek is.

In dergelijke omstandigheden is het totaal onmogelijk om de informatie na te kijken.

De verdedigingsrechten van de verzoekers zijn bijgevolg geschonden.

Meer moet het nog onderlijnend worden dat het bestuur en de arts de akten door verwijzing gemotiveerd heeft.

De Rade van Staat heeft beschouwd op basis van een analyse van de wet van de 19 juli 1991 dat dergelijke motivering in principe verbod is.

De rechtsleer heeft op basis van een analyse van de rechtspraak de voorwaarden gevonden om een dergelijke motivering adequaat te beschouwen : "(...) il faut encore ajouter que la motivation par référence est interdite, sauf si les conditions suivantes sont réunies : : I - le document auquel il est référé existe et est motivé en la forme, répondant, dès lors, lui-même, aux exigences de la loi du 29 juillet 1991 ; - le document auquel il est référé est connu du destinataire, au plus tard lors de la notification de l'acte, étant étendu que le document peut être annexé à l'acte lors de sa ; notification ; ! — l'auteur de la décision doit avoir fait sien le contenu du document auquel il est référé » : (RENDERS, (D.), Le point sur la motivation formelle de l'acte administratif unilatéral, <http://www.avcb-vsbg.be/documents/documents/fiscalite/motivation-formelle-acte-administratif-renders.pdf>

In de mate dat de arts naar verschillende documenten verwijst zijn de verschillende genoemde voorwaarden van toepassing.

Echter moet het vaststellend worden dat de documenten die door de arts werd gebruikt niet aan de verzoeker in kennis gebracht wordt.

Het bestuur had nooit de documenten doorgestuurd of deze documenten niet aan de medische advies werden toegevoegd.

Een van de voorwaarden werden niet eerbiedigt en we moeten vaststellen dat we een onwettige motivering door verwijzing hebben.

Dergelijke motivering is illegaal en schendt het artikel 3 van de wet van de 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, in de mate dat de motivering niet adequaat is.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Meer moet het nog onderlijnend worden dat de informatie die in het advies aangemeeld is geen toegankelijkheid aantoont.

Immers is deze link gebruikt om de algemene Libanese stelsel uit te leggen.

We moeten vaststellen dat de redenering van de arts totaal theoretisch is, en niet verbonden met het geval van de verzoeker.

Er is veel informatie over de primaire sector, maar geen over de andere sectoren, terwijl de verzoeker van specialist nodig heeft.

Weinig is gezegd over de dekking van de medicamenten, over de prijs van de medicamenten in het land van herkomst van mijnheer.

In dergelijke geval hoe is het mogelijk om de toegankelijkheid na te kijken ?

Niets is gezegd over de toegang van de verschillende stelsels, en het is totaal onmogelijk om te weten of de verzoeker toegang tot die stelsels heeft.

Meer moet het nog herhaald worden dat Mijnheer niet de Libanese nationaliteit heeft en dat bijgevolg heeft hij geen toegang tot dergelijke stelsels.

Bijgevolg is de redenering van de arts relevant niet en kan niet de toegankelijkheid tot de medische zorg voor de verzoeker aantonen.

Dat feit is ernstiger dat de arts op de hoogte van de persoonlijke situatie van de verzoeker was, en heeft niet ermee rekening gehouden.

Er is bijgevolg een schending van de behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Bijgevolg is het niet aangetoond dat Mijnheer toegang zou hebben tot dergelijke hulp.

Er is bijgevolg een schending van de artikel 9ter van de wet van de 15 december 1980.

De beschouwingen van de arts over de mogelijke netwerk van Mijnheer in zijn land van herkomst en van de mogelijke hulp de organisatie van migratie veranderen niets aan de redenering.

Immers tonen dergelijke elementen niet aan dat de verzoeker toegang zou hebben tot haar nodige behandelingen.

Bijgevolg is het niet aangetoond dat Mijnheer toegang tot haar medische behandelingen zou hebben in geval van terugkeer in haar land van herkomst.

Er is bijgevolg een schending van de artikel 9ter van de wet van de 15 december 1980. Voorts vormen deze schendingen eveneens een overtreding van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de motivatie van elke administratieve handeling adequaat, zolang gerechtelijk is dan in feit.

Echter in zoverre het zojuist is uitgewezen dat de beslissing verschillende wettelijke bepalingen schendt, kan zij niet adequaat gemotiveerd worden.

Er is bijgevolg overtreding van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Dat feit is ernstiger dat DVZ en de arts adviseur niet rekening gehouden heeft met alle de elementen van het dossier.

Immers heeft de verzoeker verschillende informatie aan zijn aanvraag toegevoegd.

Het blijkt uit die informatie dat het totaal onmogelijk is om toegang te hebben tot zijn medische behandelingen.

Slechter was het niet rekening gehouden met een medisch attest van zijn Libanese arts, die moet vaststellend worden dat de verzoeker geen toegang heeft tot zijn medische behandeling in Libanon.

Het was niet rekening gehouden met zijn origine, met het feit dat hij geen Libanese nationaliteit heeft en dat hij bijgevolg geen toegang heeft tot de Libanese stelsel.

Het moet vaststellend worden dat DVZ len zijn arts heeft niet rekening gehouden met deze verschillende informatie.

Er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht in de mate dat het bestuur niet rekening gehouden heeft met alle de elementen van het dossier.

De bestreden beslissing werd bijgevolg niet goed klaargemaakt en moet vernietigd worden.

3.2. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

3.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er gemotiveerd dat het aangehaalde medische probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsmachtiging toe te kennen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Onder verwijzing naar een advies van de ambtenaar-geneesheer van 16 november 2017 wordt geoordeeld dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit, en evenmin aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. Dit advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen, werd – in gesloten omslag – samen met de eerste bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Het maakt dan ook integraal deel uit van de motivering van de eerste bestreden beslissing. De motivering in het advies moet dus eveneens voldoen aan de motiveringsplicht die op de bestuurshandelingen rust. Het advies luidt als volgt:

"ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon

In het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.10.2017.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde stukken:

- Standaard medisch getuigschrift d.d. 20-7-2017 M. (...), huisarts, met volgende informatie:
 - o Epilepsie, type grand mal, met nog steeds frequente aanvallen onder behandeling
 - o Medicatie: Lamictal, Valproate en Inderal
- Attest van 3-1-2006 van Libanese arts met vermelding dat hulp dient gezocht te worden bij NGO's
- Voorschriften van medicatie in Libanon d.d. 30-1-2017, 15-2-2016
- Attest neurochirurg d.d. 17-3-2006, voorschrift medicatie
- Attest d.d. 10-2-2017 van Dr. K. (...), neuroloog, dat betrokkene lijdt aan epilepsie met medicamenteuze therapie
- Consultatie Neurologie d.d. 10-02-2017: aanpassen medicatie
- Rapport opname spoedgevallen d.d. 19-2-2017: opname wegens grand mal aanval bij gekende epilepsie patiënt
- Aanvraag voor onderzoek van datum 29-12-2015
- Consultatie neurologie d.d. 24-3-2016: MRI geen afwijkingen, verder therapie medicamenteus
- Consultatie neurologie d.d. 12-2-2016: aanpassen medicatie, EEG is geruststellend
- Voorschriften medicatie van neurochirurgie van Libanon d.d. 17-2-2006, 2-4-2008, 21-4-2006, 18-5-2008, 2-5-2008
- Attest d.d. 30-1-2017 van Libanese arts F.E.-A. (...), dat betrokkene zijn medicatie dient verder te nemen wegens epilepsie
- Voorschrift medicatie Dr. K. (...)

Uit de aangeleverde documenten kunnen we het volgende besluiten:

- Het betreft hier een jonge man van 29 jaar afkomstig uit Libanon en Palestijnse oorsprong
 - Hij lijdt aan epilepsie, type grand mal, met nog frequente aanvallen onder medicamenteuze therapie
- Actuele medicatie
- Lactimal = lamotrigine, anti-epilepticum
 - Valproaat = anti-epilepticum
 - Inderal = propranolol, betablokker

Hij is in staat om te reizen en heeft geen mantelzorg nodig.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is

Aanvraag Medcoi van 21-11-2016 met unieke referentienummer 8810

2. In bijlage 2 wordt de beschikbaarheid van de medicatie aangetoond. Opmerking in MedCOI kon geen beschikbaarheid van propranolol aangetoond worden, maar gezien de medicatie reeds in 2006 werd voorgeschreven door een Libanees neurochirurg (voorschriften werden bij het medisch dossier gevoegd) mogen we besluiten dat de medicatie aldaar beschikbaar is.

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat betrokkene, een Palestijnse man afkomstig uit Libanon, zonder problemen aldaar kan opgevolgd worden voor zijn epilepsie gezien de medische ondersteuning en de medicatie beschikbaar zijn. Deze werd aangetoond door opzoeking in MedCOI, maar ook door de documenten afkomstig uit Libanon die bijgevoegd waren bij het dossier.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds,... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen.

Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

De toegang tot de medische zorg is in Libanon relatief goed, ondanks het feit dat de kostprijs een van de hoogste in de regio bedraagt. Alle behandelingen zijn beschikbaar, uitgezonderd hoge risico-ingrepen waarvoor mits een ministeriële beslissing een behandeling in het buitenland mogelijk wordt. De gezondheidszorg is curatief georiënteerd en zeer technologisch. Zowel publieke als private sector zijn vertegenwoordigd.

De private sector speelt een grote rol in de gezondheidszorg in Libanon wat leidt tot weinig aandacht voor preventieve geneeskunde, het overdadig voorschrijven van medicatie en een duidelijk verschil tussen verzekerde en onverzekerde patiënten.

De hele gezondheidszorg valt onder de supervisie van het Ministerie van Volksgezondheid.

De primaire zorg in de publieke sector is een uitzondering in de behandelingsgerichte geneeskunde in Libanon.

Zij geeft veel aandacht aan preventie en promotie, mede door de invloed van verschillende NGO's. Zij verzorgen de algemene geneeskunde, programma's voor vaccinaties, essentiële geneesmiddelen, cardiologie, pediatrie, reproductieve geneeskunde en tandheelkunde. Soms verzorgen zij ook de schoolgeneeskunde, geven ze opleiding in gezondheidszorg en voeding, controleren ze de waterkwaliteit en de omgeving voor schadelijke factoren.

De prijs van een consultatie in primaire zorg is voor de gemiddelde Libanees goed te bekostigen en bedraagt tussen de 5.000 en 10.000 LBP (2,5 – 5 euro). De armen kunnen beroep doen op liefdadigheid. De secundaire sector met ziekenhuizen is onvoldoende ontwikkeld en voor de secundaire sector dient met beroep te doen op de privé-instellingen die ongeveer 170 ziekenhuizen bezitten. Daarnaast is de privésector ook verantwoordelijk voor 90% van de zorg in de tertiaire sector.

Volgens de gegevens van het ministerie wordt 70% van de gehospitaliseerden behandeld in de privésector met een kost die gemiddeld 24% hoger is dan in de publieke sector.

Libanon is gekend voor de meest volledige en beste zorg in het Midden-Oosten en Noord-Afrika.

Op gebied van de farmaceutische sector dient vermeld te worden dat de meeste medicatie (ongeveer 80%) geïmporteerd wordt. De spreiding van apotheken is per wet geregeld zodat er evenredige verdeling over het land is. Er bestaat eveneens een lijst van essentiële geneesmiddelen.

Op gebied van ziekteverzekering kan men contradictorisch stellen dat de tertiäre zorg gedekt wordt en niet de primaire zorg van preventie en eerstelijns geneeskunde. Er is een universele dekking door een door de regering ondersteund systeem. Er zijn 6 verschillende types van gezondheidszorg in Libanon waarvan 4 militaire fondsen zijn namelijk (...) naast de (...) en de (...) voor burgers. Wanneer de patiënt niet aangesloten is bij één van deze fondsen, betaalt de Libanese staat voor de verzorging.

In Libanon is er ook een sociale zekerheid die bij ziekte, zwangerschapsverlof, beroepsziekten en arbeidsongevallen, invaliditeit, en ouderdom een toelage voorziet. Er is eveneens een minimumloon. Er is geen werkloosheidsuitkering. Daarnaast zijn er ook private partners die extra verzekering aanbieden. Specifiek voor betrokkene zal hij vooral beroep dienen te doen op een specialist of is er nood aan een eventuele hospitalisatie. Er zal altijd een kleine opleg dienen betaald te worden.

Kort samengevat:

- Consultatie algemene arts:
 - o In opname LBP 28.000 (16euro) in publiek instellingen tussen LBP 40.000 (23 euro) en LBP 120.000 (69 euro) in privé-instellingen
 - o Ambulant respectievelijk 33.000/40.000 (19/23 euro) en 50.000/150.000 (28,5/85,5 euro)
- Consultatie specialist:
 - o In privésector zijn de bedragen hetzelfde als voor de algemene arts
 - o Publiek voor opname 40.000 mits toeslag voor elke acte, ambulant 50.000

Een deel van deze bedragen worden terugbetaald met bedragen van 85 tot 90% van het bedrag afhankelijk van de instelling en het fonds waarbij men aangesloten is.

De prijs voor de medicatie bedraagt: Valproaat voor 100 tabletten LBP 24.245 (13,8 euro), lamictal 21 tabletten LBP 7.179 (4 euro), bètablokker voor 100 tabletten LBP 15680 (9euro)

Opgemerkt dient te worden dat betrokkene reeds meer dan 10 jaar lijdt aan deze aandoening en in Libanon opgevolgd en behandeld werd.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laats derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijk hulp.

Betrokkene kwam recent aan in België en heeft nog familie in zijn thuisland, namelijk in Beiroet. Hij lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Libanon niemand meer heeft bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Niets verhindert betrokkene om terug te keren. . Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een

terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de neurologische pathologie, namelijk de epilepsie, bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Libanon."

Een eenvoudige lezing van dit medisch advies leert dat hierin uitgebreid wordt ingegaan op de ingeroepen gezondheidsproblemen. Er wordt gemotiveerd voor de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Kort gesteld wordt geduid dat de verzoekende partij in staat is om te reizen en geen mantelzorg nodig heeft, alsook dat de voor haar aandoening als noodzakelijk weerhouden medische zorgen en medicatie voor haar beschikbaar en toegankelijk zijn in haar herkomstland. De ambtenaar-geneesheer heeft toegelicht op basis van welke gegevens hij tot deze vaststellingen is gekomen, met verwijzing naar de gehanteerde bronnen. Deze motivering kan als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt ook dat de verzoekende partij op de hoogte is van de motieven in het advies van de ambtenaar-geneesheer.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.4. Waar de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Deze materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

3.5. De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoren en het de Raad niet toekomt de (medische) beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

3.6. Uit het advies van 16 november 2017 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer in de eerste plaats ingaat op de voorgelegde medische stukken en een korte beschrijving geeft van de gezondheidstoestand van de verzoekende partij zoals deze blijkt uit deze stukken. Hij weerhoudt volgende gezondheidstoestand:

*“Het betreft hier een jonge man van 29 jaar afkomstig uit Libanon van Palestijnse oorsprong
-Hij lijdt aan epilepsie, type grand mal, met nog frequente aanvallen onder medicamenteuze therapie
Actuele medicatie:*

° Lamictal = lamotrigine, anti-epilepticum

° Valproaat = anti-epilepticum

° Inderal = propranolol, betablokker.”

Hij oordeelt dat de verzoekende partij in staat is om te reizen en geen mantelzorg nodig heeft. Hij stelt vervolgens dat de verzoekende partij, een Palestijnse man afkomstig uit Libanon, zonder problemen aldaar kan opgevolgd worden voor zijn epilepsie gezien de medische ondersteuning en de medicatie beschikbaar zijn, dat deze werd aangetoond door opzoeken in MedCOI, maar ook door de documenten afkomstig uit Libanon die bijgevoegd waren bij het dossier. Hij stelt ten slotte vast dat deze medische zorgen voor de verzoekende partij ook als toegankelijk kunnen worden beschouwd.

3.7. Waar de verzoekende partij betoogt dat de ambtenaar-geneesheer van mening is dat zij in haar land van herkomst kan genezen worden, mist haar kritiek feitelijke grondslag. Uit het medisch advies blijkt geenszins dat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij in haar land van herkomst kan genezen worden, doch wel dat de verzoekende partij in staat is te reizen en dat de nodige zorgen, ondersteuning, behandeling en medicatie beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

3.8. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat het niet betwist wordt dat zij getroffen is door een gevaarlijke ziekte en zij levensgevaar loopt in geval van afwezigheid van medische behandelingen.

3.9. Voorts meent zij dat met haar specifieke profiel geen rekening werd gehouden, dat zij afkomstig is van Libanon doch hiervan de nationaliteit niet heeft, dat zij van Palestijnse origine is en in een vluchtelingenkamp werd geboren. Zij wijst erop dat het klassieke sociale stelsel van Libanon niet van toepassing is voor haar rekening houdend met haar origine, dat zonder rekening te houden met haar profiel het advies niet nuttig is voor het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij betwist niet dat het beschikbaarheids- en toegankelijkheidsonderzoek door de ambtenaar-geneesheer ten aanzien van het land Libanon diende te gebeuren. Zij meent dat de ambtenaar-geneesheer echter rekening diende te houden met haar specifieke profiel als persoon van Palestijnse origine, geboren in een vluchtelingenkamp, die niet over de Libanese nationaliteit beschikt daar het klassieke sociale stelsel van Libanon niet van toepassing is op deze personen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering, zodat zij niet aannemelijk maakt dat het klassieke sociale stelsel van Libanon, zoals beschreven in het medisch advies, niet op haar van toepassing zou zijn en de verwerende partij hier rekening had mee moeten houden. Voorts blijkt ook niet dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar aanvraag elementen aanhaalde of documenten voorlegde waaruit zou blijken dat het klassieke sociale stelsel van Libanon niet op haar van toepassing zou zijn. Gelet op het niet voorliggen van elementen die in geval van de verzoekende partij zou kunnen leiden tot een andere beoordeling van de beschikbaarheid of toegankelijkheid van de nodige medicatie en zorgen voor de verzoekende partij als man van Palestijnse origine, geboren in een vluchtelingenkamp en die niet over de Libanese nationaliteit beschikt, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte met haar specifieke profiel geen rekening heeft gehouden.

3.10. In zoverre de verzoekende partij meent dat er een schending is van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet daar de ambtenaar-geneesheer stelt dat de andere behandelingen beschikbaar en

toegankelijk zijn in Armenië, mist haar kritiek feitelijke grondslag, daar een dergelijke overweging geenszins terug te vinden is in het medisch advies van 16 november 2017.

3.11. Waar de verzoekende partij betoogt dat de ambtenaar-geneesheer niet heeft opgemerkt dat zij altijd aan kanker van de borst lijdt, zodat het onderzoek onvoldoende is, kan zij geenszins gevolgd worden. Uit geen van de door de verzoekende partij voorgelegde medische stukken die zich in het administratief dossier bevinden blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan borstkanker. Voormelde kritiek kan dan ook niet in verband gebracht worden met voorliggend dossier en is bijgevolg niet dienstig.

3.12. De verzoekende partij meent dat bij het beschikbaarheids- en toegankelijkheidsonderzoek de persoonlijke situatie van de verzoekende partij in overweging dient genomen te worden, doch dat dit niet gebeurd is door de ambtenaar-geneesheer. De verzoekende partij betoogt, betreffende de toegankelijkheid, dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat er sprake moet zijn van een werkelijk toezicht van toegankelijkheid, dat echter een dergelijke controle niet werd gemaakt, dat de informatie en redenering algemeen blijft en geen toegankelijkheid aantoont.

De Raad stelt vast dat het beschikbaarheidsonderzoek wel degelijk is toegespitst op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Immers wordt de beschikbaarheid nagegaan van de zorgen en de medicatie die de verzoekende partij behoeft ingevolge haar aandoening zoals blijkt uit de door haar voorgelegde medische documenten die haar medische toestand betreffen. Ook blijkt uit het medisch advies dat het toegankelijkheidsonderzoek afdoende toegespitst is op de individuele situatie van de verzoekende partij. Naast een uiteenzetting over het sociale stelsel in Libanon wordt specifiek ingegaan op de specifieke situatie van de verzoekende partij waarbij gewezen wordt op het vooral beroep doen op een specialist en de eventuele nood aan hospitalisatie, op de kostprijs van de consultaties van een specialist en de medicatie die de verzoekende partij behoeft, op de opvolging en behandeling die de verzoekende partij reeds kreeg in Libanon, op haar mogelijkheid om in te staan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp en op het feit dat zij nog familie heeft in Beiroet. De verzoekende partij toont niet aan welke andere relevante elementen van haar persoonlijke situatie de verwerende partij ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten. De verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden dat de informatie en redenering algemeen blijft, noch maakt zij aannemelijk dat door de ambtenaar-geneesheer geen toegankelijkheid werd aangetoond of dat *in casu* geen werkelijk onderzoek van de toegankelijkheid voorligt.

3.13. Verder meent de verzoekende partij dat de bronnen die de ambtenaar-geneesheer hanteert het niet mogelijk maken om tot de beschikbaarheid of toegankelijkheid van de behandelingen te besluiten. De verzoekende partij laat echter na aan te tonen welke motieven geen steun vinden in de bronnen of op welke wijze de motieven van het medisch advies – gesteund op de bronnen waarnaar verwezen wordt – niet kunnen leiden tot de conclusie dat de door haar benodigde medicatie en zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

3.14. Waar de verzoekende partij stelt dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met de documenten die bij de aanvraag werden gevoegd en die de onmogelijkheid van toegang tot de vereiste behandeling bewezen, laat zij na te verduidelijken met welk document dat zij had voorgelegd de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geen rekening heeft gehouden. In zoverre de verzoekende partij doelt op het document van U.N.W.R.A, wijst de Raad naar wat hieromtrent gesteld wordt in punt 3.19.

3.15. Betreffende de beschikbaarheid stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij verwijst naar een document van MedCOI, dat dergelijke informatie niet werd toegevoegd aan het medisch advies, dat het totaal onmogelijk is om dergelijke informatie na te kijken en er bijgevolg een schending is van haar verdedigingsrechten. De verzoekende partij betoogt dat de ambtenaar-geneesheer door verwijzing heeft gemotiveerd, dat een dergelijke motivering in principe verboden wordt door de Raad van State. Zij verwijst naar de voorwaarden om een dergelijke motivering adequaat te bevinden, ontwikkeld in de rechtsleer. Zij meent dat in de mate de ambtenaar-geneesheer naar de verschillende documenten verwijst, de genoemde voorwaarden van toepassing zijn. De verzoekende partij stelt vast dat de documenten die door de ambtenaar-geneesheer werden gebruikt haar niet ter kennis werden gebracht, dat het bestuur deze documenten niet doorstuurde, noch voegde aan het medisch advies, dat één van de voorwaarden niet werden geëerbiedigd en vastgesteld moet worden dat het over een onwettige motivering door verwijzing gaat.

Betreffende het betoog dat de MedCOI-informatie niet werd toegevoegd aan het medisch advies, dat het totaal onmogelijk is om dergelijke informatie na te kijken en er bijgevolg een schending is van haar

verdedigingsrechten, wijst de Raad erop dat de informatie van de MedCOI databank waarnaar verwezen wordt in het medisch advies, zich in het administratief dossier bevindt, zoals ook wordt aangegeven in het medisch advies (*“Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkenen)”*). De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat het totaal onmogelijk was om deze informatie na te kijken enkel en alleen doordat dit niet werd toegevoegd aan het medisch advies. De verzoekende partij had via de regels inzake passieve openbaarheid van bestuur inzage kunnen vragen in het administratief dossier waarin zij deze stukken eenvoudigweg hadden kunnen terugvinden. Nu niet blijkt, minstens zij niet aantoon, dat de verzoekende partij om inzage heeft verzocht bij de verwerende partij of dat indien zij hierom heeft verzocht de inzage geweigerd of laattijdig ten opzichte van de beroepstermijn toegestaan werd, kan zij niet dienstig aanvoeren dat zij geen toegang had of dat zij de informatie niet kon nagaan.

Betreffende het betoog dat de motivering door verwijzing niet adequaat is, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing verwijst naar het medisch advies van 16 november 2017 dat onder gesloten omslag in bijlage wordt gevoegd. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet betwist dat zij kennis heeft gekregen van het volledige medische advies, dat zich ook in het administratief dossier bevindt, onder gesloten omslag. De Raad wijst erop dat in het medische advies de stukken benoemd worden, hun vindplaats aangegeven wordt, hun voorwerp uiteengezet wordt en gesteld wordt, op grond van deze stukken, dat uit deze informatie geconcludeerd kan worden dat de verzoekende partij, een Palestijnse man afkomstig uit Libanon, zonder problemen aldaar kan opgevolgd worden voor haar epilepsie gezien de medische ondersteuning en de medicatie beschikbaar zijn, dat dit onder meer wordt aangetoond door de opzoeking in MedCOI, waarbij verduidelijkt wordt dat in de bijlage 2 – die zich in het administratief dossier bevindt – de beschikbaarheid van de door de verzoekende partij benodigde medicatie wordt aangetoond. Het voorwerp en de inhoud van de stukken waarnaar verwezen wordt, worden dus kort uiteengezet in het medisch advies. Wanneer – zoals *in casu* het geval is – de informatie waarnaar verwezen wordt is opgenomen in het advies, volstaat het dat in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is het stuk *in extenso* over te nemen of het als bijlage te voegen. Immers, de formele motiveringsplicht, zoals besproken onder punt 3.3., heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen. Hiertoe volstaat dat duidelijk, maar desnoods bondig, in de bestreden beslissing zelf wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596). Nu duidelijk blijkt dat de verzoekende partij op de hoogte is van de inhoud van de desbetreffende stukken door de korte beschrijving in het bestreden advies, stond het de verzoekende partij vrij in kader van huidig beroep zich hiertegen te verweren.

Gelet op voorgaande vaststellingen toont de verzoekende partij geenszins aan dat haar rechten van verdediging geschonden zijn.

3.16. De stelling van de verzoekende partij dat de ambtenaar-geneesheer vastgesteld heeft dat een van de medicamenten niet beschikbaar is in Libanon terwijl deze medicatie nodig is voor haar, mist feitelijke grondslag. Uit het medisch advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer stelt dat in de MedCOI documenten waarnaar verwezen wordt geen beschikbaarheid van propranolol kan worden aangetoond. Dit wordt ondersteund door de stukken van het administratief dossier. Uit de stukken blijkt immers geenszins dat propranolol niet beschikbaar is. Het feit dat de beschikbaarheid van een bepaald medicijn niet is aangetoond kan niet gelijkgesteld worden aan het niet beschikbaar zijn van het medicijn in Libanon. Wel is het zo dat de verwerende partij de beschikbaarheid van het medicijn dient na te gaan. Uit het medisch advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op basis van de hem voorliggende stukken en informatie besloot dat de medicatie propranolol beschikbaar is in Libanon. Hiervoor verwijst de ambtenaar-geneesheer naar de voorschriften die bij het medisch dossier werden gevoegd door de verzoekende partij en waaruit blijkt dat de voornoemde medicatie reeds werd voorgeschreven door een Libanees neurochirurg in 2006. De verzoekende partij betwist niet dat zij dit document heeft voorgelegd, noch dat uit dit document blijkt dat het desbetreffend medicijn werd voorgeschreven in Libanon en aldaar aldus beschikbaar is. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat de nodige behandeling voor haar niet beschikbaar is in haar herkomstland en zij een gevaar voor haar leven loopt in geval van terugkeer.

3.17. De verzoekende partij betoogt dat de ambtenaar-geneesheer in het toegankelijkheidsonderzoek verwijst naar verschillende linken, doch dat een dergelijke link leidt naar een pagina die niet toegankelijk is voor het algemeen publiek, dat het in dergelijke omstandigheden totaal onmogelijk is om de informatie na te kijken, dat haar verdedigingsrechten geschonden zijn. Zij onderlijnt dat de akten door verwijzing

gemotiveerd zijn, een dergelijk principe verboden is door de Raad van State. Zij verwijst naar de voorwaarden om een dergelijke motivering adequaat te bevinden, ontwikkeld in de rechtsleer. Zij meent dat in de mate de ambtenaar-geneesheer naar de verschillende documenten verwijst, de genoemde voorwaarden van toepassing zijn. De verzoekende partij stelt vast dat de documenten die door de ambtenaar-geneesheer werden gebruikt haar niet ter kennis werden gebracht, dat het bestuur deze documenten niet doorstuurde, noch voegde aan het medisch advies, dat één van de voorwaarden niet werden geëerbiedigd en vastgesteld moet worden dat het over een onwettige motivering door verwijzing gaat.

Betreffende het betoog dat de motivering door verwijzing niet adequaat is, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing verwijst naar het medisch advies van 16 november 2017 dat onder gesloten omslag in bijlage wordt gevoegd. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet betwist dat zij kennis heeft gekregen van het volledige medische advies, dat zich ook in het administratief dossier bevindt, onder gesloten omslag. Waar de verzoekende partij meent dat bij het toegankelijkheidsonderzoek gemotiveerd werd door verwijzing, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijken uit het medisch advies zelf alle gegevens en informatie waarop de verwerende partij zich gesteund heeft om te besluiten dat de nodige medicatie en medische behandelingen toegankelijk zijn voor de verzoekende partij in het land van herkomst. De linken die vermeld worden betreffen enkel bronverwijzingen en geen motivering door verwijzing. Immers wordt niet enkel verwezen naar de informatie die relevant is voor het toegankelijkheidsonderzoek, doch wordt de relevante informatie ook expliciet opgenomen in het medisch advies, dat aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht. Hoewel de verzoekende partij kan gevolgd worden dat de vermelde linken bij de bronverwijzingen leiden naar een pagina die niet toegankelijk is voor het algemeen publiek, stelt de Raad vast dat het document waarnaar wordt verwezen in de bronvermelding in de bestreden beslissing, zich in het administratief dossier bevindt. De verzoekende partij kon aldus aan de hand van de bestreden beslissing en de gegevens van het administratief dossier van alle elementen kennis nemen die haar zouden toelaten de vaststellingen te weerleggen. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat het totaal onmogelijk was om de informatie na te kijken en dat haar verdedigingsrechten geschonden zijn. De verzoekende partij had via de regels inzake passieve openbaarheid van bestuur inzage kunnen vragen in het administratief dossier waarin zij deze stukken eenvoudigweg hadden kunnen terugvinden. Nu niet blijkt, minstens zij niet aantoon, dat de verzoekende partij om inzage heeft verzocht bij de verwerende partij of dat indien zij hierom heeft verzocht de inzage geweigerd of laattijdig ten opzichte van de beroepstermijn toegestaan werd, kan zij niet dienstig aanvoeren dat zij geen toegang had of dat zij de informatie niet kon nagaan.

3.18. De verzoekende partij betoogt voorts dat de redenering van de ambtenaar-geneesheer totaal theoretisch is en niet verbonden is aan haar geval, dat er veel informatie is over de primaire sector, maar geen over de andere sectoren, terwijl de verzoekende partij een specialist nodig heeft, dat weinig gezegd is over de dekking van medicamenten en over de prijs ervan. De verzoekende partij vraagt zich af hoe het dan mogelijk is de toegankelijkheid na te gaan. Zij wijst erop dat niets werd gezegd over de toegang tot de verschillende stelsels en het totaal onmogelijk is om te weten of zij toegang heeft tot die stelsels, meer nog dat zij niet de Libanese nationaliteit heeft en dat zij bijgevolg geen toegang heeft tot die stelsels, dat geen rekening werd gehouden met haar origine, het feit dat zij geen Libanese nationaliteit heeft en geen toegang heeft tot het Libanese stelsel, dat de redenering van de ambtenaar-geneesheer bijgevolg niet relevant is en de toegankelijkheid van de medische zorg voor haar niet kan aantonen. Zij meent dat de verwerende partij op de hoogte was van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij en hiermee geen rekening heeft gehouden. De verzoekende partij meent dat de beschouwingen van de ambtenaar-geneesheer over haar mogelijke netwerk in haar herkomstland en de mogelijke hulp van IOM niets veranderen aan de redenering, dat immers dergelijke elementen niet aantonen dat zij toegang zou hebben tot de nodige behandelingen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de redenering van de ambtenaar-geneesheer totaal theoretisch is en niet verbonden aan haar geval, herhaalt de Raad dat uit het medisch advies blijkt dat het toegankelijkheidsonderzoek afdoende toegespitst is op de individuele situatie van de verzoekende partij. Naast een uiteenzetting over het sociale stelsel in Libanon wordt ingegaan op de specifieke situatie van de verzoekende partij waarbij gewezen wordt op het vooral beroep doen op een specialist en de eventuele nood aan hospitalisatie, op de kostprijs van de consultaties van een specialist en de medicatie die de verzoekende partij behoeft, op de opvolging en behandeling die de verzoekende partij reeds kreeg in Libanon, op haar mogelijkheid om in te staan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp en op het feit dat zij nog familie heeft in Beiroet.

De verzoekende partij meent dat er veel informatie is over de primaire sector, maar geen over de andere sectoren, terwijl de verzoekende partij een specialist nodig heeft. Zij kan echter geenszins gevolgd worden nu uit de motieven van het medisch advies duidelijk blijkt dat de gezondheidszorg in het algemeen in Libanon wordt beschreven, waarbij onder meer gesteld wordt dat de toegang tot de medische zorg relatief goed is, ondanks het feit dat de kostprijs een van de hoogste is in de regio, dat alle behandelingen beschikbaar zijn uitgezonderd hoge risico-ingrepen, dat de gezondheidszorg curatief georiënteerd is en zeer technologisch, dat zowel de publieke als de private sector vertegenwoordigd zijn, dat de private sector een grote rol in de gezondheidszorg speelt in Libanon wat leidt tot weinig aandacht voor preventieve geneeskunde, het overdadig voorschrijven van medicatie en een duidelijk verschil tussen verzekerde en onverzekerde patiënten, dat de gehele gezondheidssector valt onder de supervisie van het Ministerie van Volksgezondheid. Naast de motieven over de primaire sector zijn ook motieven over de secundaire sector opgenomen in het medisch advies waarbij wordt gesteld dat deze onvoldoende ontwikkeld is en men beroep dient te doen op privé-instellingen die ongeveer 170 ziekenhuizen bezitten. Eveneens wordt gemotiveerd dat de privésector verantwoordelijk is voor 90% van de zorg in de tertiaire sector. Daarnaast wordt ook nog aangegeven dat Libanon gekend is voor de meest volledige en beste zorg in het Midden-Oosten en Noord-Afrika, dat op gebied van de farmaceutische sector de meeste medicatie geïmporteerd wordt, dat de spreiding van de apotheken per wet geregeld is zodat er evenredige verdeling over het land is, dat er eveneens een lijst van essentiële geneesmiddelen bestaat. Betreffende de tertiaire sector wordt nog gesteld dat deze zorg gedekt wordt, dat er een universele dekking is door een door de regering ondersteund systeem, dat er zes verschillende types van gezondheidszorg zijn in Libanon, dat wanneer een patiënt niet is aangesloten bij één van deze fondsen, de Libanese staat betaalt voor de verzorging. Voorts wordt de nood aan een specialist voor de verzoekende partij erkent in het medisch advies en wordt erop gewezen dat er altijd een kleine opleg dient betaald te worden, waarna de prijzen van een consultatie bij een specialist zowel in de privé- als in de publieke sector vermeld worden alsook gewezen wordt op het feit dat een deel van deze bedragen terugbetaald wordt met bedragen van 85 tot 90% van het bedrag afhankelijk van de instelling en het fonds waarbij men aangesloten is.

De verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat weinig gezegd is over de kostprijs van de medicijnen. Er wordt in het medisch advies immers uitdrukkelijk gemotiveerd wat de kostprijs is voor de medicijnen die de verzoekende partij behoeft. Waar zij stelt dat weinig gezegd is over de dekking van de medicijnen kan zij gevolgd worden, doch toont zij niet aan op welke wijze het niets stellen over de dekking van medicatie of het niet gedekt zijn van medicatie zou kunnen aantonen dat de nodige behandeling niet voor haar toegankelijk zou zijn. Er wordt immers gemotiveerd dat niets toelaat te concluderen dat de verzoekende partij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp, alsook dat de verzoekende partij reeds meer dan 10 jaar lijdt aan deze aandoening en in Libanon opgevolgd en behandeld werd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, blijkt wel degelijk dat de ambtenaar-geneesheer is kunnen nagaan of de nodige medicatie en medische behandelingen toegankelijk zijn voor de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij stelt dat niets werd gezegd over de toegang tot de verschillende stelsels en het totaal onmogelijk is om te weten of zij toegang heeft tot die stelsels, wijst de Raad erop dat de ambtenaar-geneesheer heeft gewezen op de verschillende types van gezondheidszorg die er bestaan alsook dat indien een patiënt niet is aangesloten de Libanese staat voor de verzorging betaalt. Daarnaast wordt er ook op gewezen dat er private partners een extra verzekering aanbieden naast de sociale zekerheid bij ziekte. Aldus blijkt duidelijk dat de verwerende partij ook gemotiveerd heeft over de hypothese dat een patiënt niet is aangesloten bij één van de verschillende stelsels. Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij niet de Libanese nationaliteit heeft en dat zij bijgevolg geen toegang heeft tot die stelsels, dat geen rekening werd gehouden met haar origine, het feit dat zij geen Libanese nationaliteit heeft en geen toegang heeft tot het Libanese stelsel, dat de redenering van de ambtenaar-geneesheer bijgevolg niet relevant is, beperkt zij zich tot een loutere bewering. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij als niet Libanees geen toegang heeft tot het Libanese stelsel. Bovendien herhaalt de Raad dat de verwerende partij ook gemotiveerd heeft over de hypothese dat een patiënt niet is aangesloten bij één van de verschillende stelsels. Bovendien, zelfs in de hypothese dat de verzoekende partij geen toegang heeft tot de universele dekking die door de regering wordt ondersteund, noch tot de sociale zekerheid, wordt in het medisch advies gemotiveerd wat de kosten zijn voor de door de verzoekende partij benodigde medicijnen en behandelingen bij algemene artsen en specialisten, waarna wordt gesteld dat de verzoekende partij reeds meer dan tien jaar lijdt aan haar aandoening en in Libanon opgevolgd en behandeld werd, dat de verzoekende partij geen bewijs van algemene arbeidsongeschiktheid voorlegt en er geen elementen zijn die erop wijzen dat zij geen

toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt zodat niets toelaat te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp, dat de verzoekende partij nog familie heeft in Beiroet en het erg onwaarschijnlijk lijkt dat zij in Libanon niemand meer heeft bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp en tot slot dat het de verzoekende partij vrij staat een beroep te doen op IOM om zo de nodige steun te krijgen voor een terugreis, dat het IOM ook over een Reintegratiefonds beschikt dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar een re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken, dat het fonds ontworpen is om mensen bij te staan bij het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Waar de verzoekende partij meent dat deze beschouwingen over haar mogelijke netwerk en de mogelijke hulp van IOM niets veranderen aan de redenering daar dit niet kan aantonen dat zij toegang zou hebben tot de nodige behandelingen, kan zij geenszins gevolgd worden. Immers blijkt uit voormelde overwegingen net wel dat, indien de verzoekende partij geen toegang heeft tot de universele dekking die door de regering wordt ondersteund, noch tot de sociale zekerheid, de behandelingen en medicatie, die beschikbaar zijn in Libanon, voor haar toegankelijk zijn daar zij in staat is deze te bekostigen. De Raad wijst er nog op dat het eventueel niet toegankelijk zijn voor haar van dekking door de verschillende stelsel van gezondheidszorg in Libanon of van de sociale zekerheid, niets afdoet aan het feit dat de door haar benodigde medicijnen en behandeling wel beschikbaar zijn in Libanon.

Gelet op voorgaande vaststellingen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

3.19. Ten slotte betoogt de verzoekende partij nog dat de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij geen rekening hebben gehouden met alle elementen van het dossier, dat zij informatie bij haar aanvraag voegde waaruit bleek dat het totaal onmogelijk is om toegang te hebben tot haar medische behandelingen. Zij wijst er op dat geen rekening werd gehouden met het medisch attest van haar Libanese arts die moest vaststellen dat de verzoekende partij geen toegang heeft tot haar medische behandeling in Libanon.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een document voorlegde van 3 januari 2006 van het UNRWA in Libanon van de "*Chief. Field Health Programme*". Hieruit blijkt dat voornoemde attesteerde dat de levenslange behandeling zoals die van de zoon van dhr. A. Ali, waaruit het vooreerst al niet duidelijk is dat het document betrekking heeft op de verzoekende partij, niet terugbetaald wordt. Echter hieruit blijkt geenszins dat de verzoekende partij geen toegang heeft tot de medische behandeling in Libanon. Evenmin blijkt door wie de behandeling niet kan terugbetaald worden. Betreft het UNRWA, betreft het één bepaald fonds, betreft het de overheid of betreft het een onmogelijkheid onder eender welk systeem van gezondheidszorg om de kosten van de levenslange behandeling terugbetaald te krijgen, dit blijkt niet duidelijk uit het attest. Gelet op het feit dat uit het medisch advies voldoende blijkt waarom zelfs in de hypothese dat de nodige zorgen en medicatie voor de verzoekende partij niet gedekt zijn en niet terugbetaald kunnen worden, de medische zorgen voor haar toegankelijk zijn in Libanon, is de verwijzing naar het medisch attest ter staving van haar stelling dat de medische zorgen voor haar niet toegankelijk zijn in Libanon, niet dienstig. Voorts verduidelijkt de verzoekende partij niet en ziet de Raad niet in uit welke andere door haar neergelegde informatie of medische attesten zou blijken dat het totaal onmogelijk is om toegang te hebben tot de voor haar benodigde medische behandelingen in Libanon.

3.20. De verzoekende partij slaagt er niet in de pertinente motieven van het advies betreffende de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de door haar benodigde medicatie, zorgen en opvolging in Libanon te weerleggen of te ontkrachten.

In het licht van het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij *in casu* niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin blijkt een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of een manifeste appreciatiefout.

3.21. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zoals hierboven reeds gesteld, slaagt de verzoekende partij er

niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.22. Zoals reeds uiteengezet slaagt de verzoekende partij er evenmin in aan te tonen dat haar rechten van verdediging zijn geschonden.

Bovendien zijn de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (*cf.* RvS 3 november 2003, nr. 124.957), zodat de verzoekende partij de schending ervan niet dienstig kan inroepen.

3.23. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dringt de vaststelling zich op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet minstens ten dele overeenstemt met de inhoud van artikel 3 van het EVRM (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251).

Er wordt benadrukt dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheids-beslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili t. België van 13 December 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, doch ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebreke van beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting (*“situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy”*).

In casu is niet gebleken dat dergelijke dwingende humanitaire redenen voorliggen, noch dat de verzoekende partij in Libanon zal terechtkomen in mensonwaardige omstandigheden. De verzoekende partij slaagt er niet in de motieven weergegeven in het medisch advies dat zij in staat is om te reizen en de motieven weergegeven in het medisch advies betreffende de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie, medische zorgen en opvolging in Libanon, te weerleggen. In deze omstandigheden blijkt niet dat de thans voorliggende zaak wordt gekenmerkt door de vereiste dwingende humanitaire redenen en de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.24. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissing van 21 november 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het principe van behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991.

Haar enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“In wat, eerste tak, DVZ geeft een bevel om het grondgebied te verlaten zonder met de specifieke omstandigheden rekening te houden

Terwijl het principe van het behoorlijke bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, legt op om met dergelijke omstandigheden rekening te houden

Het is allereerst nodig om eraan te herinneren dat artikel 7 van de wet van 15 december 1980 de gevallen vermeldt waar de bestuursautoriteit een orde het gebied te verlaten kan geven.

Evenwel is de bevoegdheid waarvan het bestuur profiteert niet totaal verbonden, en bijgevolg discretionaire blijft.

Immers zoals het de Raad in een arrest 121.542 van 27 maart 2014 heeft herhaald:

« Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH, soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation. Dans la mesure où la partie défenderesse ne peut ainsi se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, l'exception d'irrecevabilité soulevée par la partie défenderesse ne saurait être retenue »

Aldus moet het DVZ bij de afgifte van een orde om het grondgebied te verlaten om met het geheel van de omstandigheden van een dossier rekening houden, en die in verband met een eventuele overtreding van de fundamentele rechten zoals beschermd door artikelen 3 en 13 van EVRM.

In casu, kan men vaststellen dat de bestuursautoriteit niet met dergelijke elementen rekening heeft gehouden.

Immers kan men vaststellen dat de enige redenen die in volgorde worden aangevoerd om het grondgebied te verlaten op de voorwaarden voor afgifte ervan, maar niet op het geheel van de omstandigheden betrekking hebben.

Echter blijkt het uit van het administratieve dossier dat haar aanvraag van medische regularisatie ontvankelijke maar ongegrond verklaard worden.

Ook door het geven van dergelijk bevel zou de verzoekster beroofd van een daadwerkelijk beroep in de zin van artikel 13 EVRM

Immers zou de uitvoering van een dergelijk bevel van het recht op een werkelijk beroep beroven in de mate dat de verzoekster niet meer aanwezig op het grondgebied zou zijn en zou aldus haar belang verliezen.

Bijgevolg zou artikel 13 EVRM geschonden worden.

Bijgevolg in zoverre het principe van het behoorlijke bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht oplegt om met alle omstandigheden van een dossier rekening te houden, schendt de bestuursautoriteit dit principe door niet met de voornoemd ontwikkelde omstandigheden rekening te houden.

Dergelijke redenering is ook geldig voor de motivering van de termijn om het grondgebied te verlaten.

Immers is het bestuur van mening dat de termijn van het bevel van geen dag is. Het bestuur baseert zich op het artikel 74/14, en van eerdere bevelen.

Het moet nog onderlijnd worden dat het bestuur niet rekening gehouden met alle de omstandigheden van de zaak.

Immers was Mijnheer in beroep tegen een beslissing van het C.G.V.S., in de mate dat hij de risico loopt om onmenselijke daden in zijn land van herkomst te leven.

Het bestuur was op den hoogte van deze beroep en heeft niet rekening gehouden niet de omstandigheden van de zaak.

Er is bijgevolg een tweede schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

In wat, tweede tak, DVZ heeft zijn handeling niet adequaat gemotiveerd door niet met de specifieke omstandigheden van de situatie van de verzoekster rekening te houden.

Terwijl artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 19 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen zo'n motivatie opleggen, die adequaat moet zijn, zowel gerechtelijk als feitelijk.

Het is nodig om eraan te herinneren dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 oplegt om zijn handelingen formeel te motiveren.

Voorts leggen artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 aan elke bestuursautoriteit op om zijn handelingen adequaat te motiveren.

Deze motivatie moet adequaat zijn zowel in feite als in recht.

In casu, zoals voornoemd bewezen, heeft de bestuursautoriteit niet met het geheel van de omstandigheden van feit ontwikkeld in het eerste middel rekening gehouden.

Bijgevolg is de motivatie niet adequaat in de zin van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en dientengevolge is er een schending van deze artikelen."

4.2. Bij de bespreking van het beroep waar dit is gericht tegen de eerste bestreden beslissing werd reeds ingegaan op artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 en de draagwijdte van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, en wordt er uiteengezet dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort en/of visum. Betreffende het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek wordt gewezen op artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet en wordt toegelicht dat de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering waarbij wordt toegelicht dat de verzoekende partij op 15 juni 2017 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten dat haar ter kennis werd gebracht op 16 juni 2017, dat de verzoekende partij echter opnieuw op het Belgische grondgebied werd aangetroffen en er aldus niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de tweede door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In zoverre de verzoekende partij met haar stelling dat de verwerende partij bij het afgeven van het bevel geen rekening heeft gehouden met het geheel van de omstandigheden van het dossier en die verband houden met een eventuele overtreding van artikel 3 van het EVRM, een motivering verwacht in het bestreden bevel over haar medische problemen zoals ingeroepen in de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 19 oktober 2017, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing reeds een uitgebreide motivering wordt voorzien waarbij met alle in de verblijfsaanvraag van 19 oktober 2017 aangehaalde elementen rekening wordt gehouden. Door beide beslissingen in eenzelfde beroep aan te vechten, kan de verzoekende partij niet ontkennen ook reeds kennis te hebben kunnen nemen van de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij laat na aan te tonen dat de motieven van de eerste bestreden beslissing, samen met het advies van de ambtenaar-geneesheer, integraal dienden te worden herhaald in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

4.3. Waar de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Zij beroept zich ook op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.4. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij bij afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met het geheel van de omstandigheden van het dossier moet rekening houden en die in verband staan met een eventuele overtreding van de fundamentele rechten zoals beschermd door de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Zij meent dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden. Zij stelt vast dat de redenen voor het afleveren van het bevel niet op het geheel van de omstandigheden betrekking hebben. Enerzijds wijst zij erop dat haar medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard en dat zij door het bevel zou beroofd zijn van een daadwerkelijk beroep in de

zin van artikel 13 van het EVRM, dat de uitvoering van een dergelijk bevel haar van het recht op een werkelijk beroep zou beroven in die mate dat de verzoekende partij niet meer op het grondgebied aanwezig zou zijn en haar belang zou verliezen. Anderzijds wijst zij erop dat zij ook een beroep hangende heeft tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat zij het risico loopt op onmenselijke daden in haar herkomstland, dat het bestuur hiervan op de hoogte was, doch hiermee geen rekening houdt. Tot slot wijst zij erop dat dezelfde redenering geldt voor de motivering van de termijn om het grondgebied te verlaten, zijnde geen dag, gebaseerd op artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en op het feit dat er een eerder bevel is.

4.4.1. De Raad benadrukt dat een beroepsprocedure tegen een ongegrondheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen opschortende werking heeft en niet verhindert dat reeds wordt overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad wijst er zo ook op dat het bestuur, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in beginsel verplicht was om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de situatie van de verzoekende partij en hiervan enkel kon afzien indien uit het onderzoek overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of anderszins zou blijken dat enige hogere rechtsnorm zich hiertegen verzet. Zij stelde evenwel reeds vast dat een miskennis van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is als de verzoekende partij dient terug te keren naar Libanon. Er kan ook niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet zou beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel of dit een element is dat in rekening diende te worden gebracht. Nu de verwerende partij niet overging tot de gedwongen tenuitvoerlegging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kreeg de verzoekende partij *de facto* de kans om haar middelen aan de Raad ter kennis te brengen en te laten onderzoeken. Zij maakt een schending van een rechtsnorm evenwel niet aannemelijk. Ingeval verwerende partij wel was overgegaan tot een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel, *quod non in casu*, had de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet als voorlopige maatregel in uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van haar schorsingsverzoek kunnen vragen en in dat geval was zij beschermd tegen een gedwongen tenuitvoerlegging zolang de Raad zich niet zou hebben uitgesproken over dit verzoek. Zij zou aldus ook in deze situatie een grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM hebben kunnen voorleggen aan de Raad voorafgaand aan de effectieve tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

4.4.2. Voorts mist het betoog van de verzoekende partij waar zij stelt dat zij ook een beroep hangende heeft tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, feitelijke grondslag nu geenszins uit het administratief dossier en de informatie waarover de Raad beschikt blijkt dat op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel de verzoekende partij een hangend beroep had bij de Raad tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Gezien er geen hangend beroep was, diende de verwerende partij hiermee ook geen rekening te houden.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet de garantie inhoudt dat, behoudens mits toestemming van de verzoekende partij, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal.

4.4.3. Gelet op de hierboven gedane vaststellingen omtrent de redenering van de verzoekende partij, is haar betoog dat dezelfde redenering geldt voor de motivering van de termijn om het grondgebied te verlaten, zijnde geen dag, gebaseerd op artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en op het feit dat er een eerder bevel is, evenmin dienstig.

Daarnaast wijst de Raad er op dat de verzoekende partij conform artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen kan verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij de grieven die tegen dit motief van de bestreden beslissing zijn gericht.

4.5. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of van de artikelen 3 of 13 van het EVRM wordt geenszins aangetoond.

4.6. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER